

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 19.07.2007r.

RKT-61-04/07/SB

DECYZJA Nr RKT-24/2007

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm.) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), w związku z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 z zm.) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko „MONTOTRAS” Sp. z o.o., ul. Majewskiego 318, w Dąbrowie Górniczej

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 23e ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 23a ust. 1 i 2 tej ustawy **uznaje się za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne działanie „MONTOTRAS” Sp. z o.o., polegające na stosowaniu w umowach - zamówieniach postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.):
„Odstąpienie od umowy przez Zamawiającego powoduje przepadek wpłaconej przez niego zaliczki.”

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania od 07.03.2007r.

II. Na podstawie art. 72 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 75 tej ustawy, postanawia się obciążyć „MONTOTRAS” Sp. z o.o. kosztami przeprowadzonego postępowania i zobowiązać do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 34 PLN (słownie złotych: trzydzieści cztery).

Uzasadnienie

W dniu 08.02.2007r. postanowieniem nr 1 (Karta nr 1) w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej organem antymonopolowym wszczęte zostało z urzędu postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez „MONTOTRAS” Sp. z o.o. – zwaną dalej „Spółką” bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co mogło stanowić naruszenie art. 23 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm.) – zwanej dalej ustawą antymonopolową, polegającego na stosowaniu w umowach - zamówieniach postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.):
& 3 pkt 2 *„Odstąpienie od umowy przez Zamawiającego powoduje przepadek wpłaconej przez niego zaliczki.”*

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie powyższej praktyki Spółka wyjaśniła, iż nie wiedziała, iż zakwestionowany zapis został uznany za niedozwolone postanowienie wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie z dnia

17.11.2005r. i umieszczony w rejestrze wzorców umów uznanych za niedozwolone. Stosując się do powyższego Spółka dokonała zmiany w treści umowy – zamówienia usługi remontowo-budowlanej. Monto-Tras zadeklarował, iż zmieniony wzorzec umowy zostanie wprowadzony do stosowania. W załączeniu został przesłany wzór umowy, z którego wykreślony został zakwestionowany zapis (Karta nr 3).

Do kolejnego pisma została dołączona pierwsza zawarta w dniu 7.03.2007r. umowa w oparciu o wzorzec, z którego treści został usunięty zakwestionowany zapis (Karta nr 11). Spółka złożyła oświadczenie, iż nowy wzorzec umowy jest stosowany przy zawieraniu umów z konsumentami od 7.03.2007r. (Karty nr 15 i 16).

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

W trakcie postępowania, organ antymonopolowy ustalił, że Spółka prowadzi na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego działalność polegającą m.in. na produkcji wyrobów stolarskich i ciesielskich dla budownictwa, produkcji wyrobów z tworzyw sztucznych dla budownictwa, sprzedaży hurtowej materiałów budowlanych i wyposażenia sanitarnego oraz pozostałą sprzedaż detaliczną poza siecią sklepową (Karta nr 22-verte). Przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu były warunki umów - zamówienia świadczenia usługi remontowo – budowlanej przy wykorzystaniu stolarki okiennej własnej produkcji.

Przy zawieraniu umów z konsumentami w zakresie zamówienia wykonania usługi remontowo-budowlanej wykorzystywany był wzór umowy zawierający postanowienia:

„& 3 pkt 1 Sposób zapłaty wynagrodzenia za wykonane usługi strony ustalają następująco:

a) Na poczet realizacji umowy Zamawiający wpłaci zaliczkę w wysokości: słownie: w dniu podpisania umowy.

b) Pozostała część wynagrodzenia staje się wymagalna w dniu zrealizowania przedmiotu umowy.

& 3 pkt 2 Odstąpienie do umowy przez Zamawiającego powoduje przepadek wpłaconej przez niego zaliczki.” (Karta nr 27).

W trakcie postępowania od dnia 07.03.2007r. zaczęto wykorzystywać przy zawieraniu umów z konsumentami zmienioną treść ww. wzorca. Zmiana polegała na usunięciu postanowienia & 3 pkt 2 z treści ww. wzoru umowy (Karty nr 11 i 16).

W toku niniejszego postępowania organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy antymonopolowej za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 23 a ust. 2 stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy na mocy art. 23c ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa

gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Spółce został postawiony zarzut stosowania postanowień wzorców umownych, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego. Wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ K.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze, jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych.

W zakresie punktu I sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczy stosowania w umowach - zamówieniach postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.):
& 3 pkt 2 „Odstąpienie od umowy przez Zamawiającego powoduje przepadek wpłaconej przez niego zaliczki.”

Postanowienie o zbliżonej treści jak zakwestionowane w postępowaniu zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 17 listopada 2005r. sygn. akt XVII Amc 56/05, a do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wpisane w dniu 3 kwietnia 2006r. pod numerem 630, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno – Usługowo – Handlowemu „Esbud” Budzińska, Dutka, Jaglic, Raducki Spółka Jawna w Wieluniu:

„W przypadku odstąpienia od umowy przez Zamawiającego, zaliczka przepada na rzecz Przyjmującego zamówienie w całości.”

Umowa o roboty budowlane jest uregulowana przez przepisy kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 656 § 1 k.c. do skutków opóźnienia się przez wykonawcę z rozpoczęciem robót lub wykończeniem obiektu albo wykonywania przez wykonawcę robót w sposób wadliwy lub sprzeczny z umową, do rękojmi za wady wykonanego obiektu, jak również do uprawnienia inwestora do odstąpienia od umowy przed ukończeniem obiektu stosuje się odpowiednio przepisy o umowie o dzieło.

Stosownie zaś do art. 644 k.c. dopóki dzieło nie zostało ukończone, zamawiający może w każdej chwili od umowy odstąpić płacąc umówione wynagrodzenie. Jednakże w wypadku takim zamawiający może odliczyć to, co przyjmujący zamówienie oszczędził z powodu niewykonania dzieła. Natomiast zgodnie z art. 639 k.c. zamawiający nie może odmówić zapłaty wynagrodzenia mimo niewykonania dzieła, jeżeli przyjmujący zamówienie był gotów je wykonać, lecz doznał przeszkody z przyczyn dotyczących zamawiającego.

Leżące po stronie zamawiającego przyczyny mogą w różnym czasie prowadzić do tego, że wykonanie dzieła nie dochodzi do skutku. Przyjmujący zamówienie może więc być nie tylko gotów do jego wykonania, ale i podjąć określone wstępne prace, przygotować niezbędne materiały itp. Wynagrodzenie może więc być pomniejszone o to, co przyjmujący zamówienie istotnie zaoszczędził (np. nie zakupując reszty materiałów, czy rezygnując z zatrudnienia pomocników) lub o to, co w zaoszczędzonym czasie uzyskał (np. w wyniku zawarcia umowy o wykonanie innego dzieła). Musi to jednak wykazać zamawiający. Oszczędnością z powodu niewykonania dzieła nie jest bowiem samo zaoszczędzenie czasu wykonawcy i jego osobistego trudu.¹

Sąd Najwyższy - Izba Cywilna w wyroku z dnia 15 listopada 1990 r. II CR 184/90 stwierdził, że roszczenie wywodzone z przepisu art. 639 kc nie ma charakteru odszkodowawczego, lecz stanowi należne przyjmującemu zamówienie wynagrodzenie pomniejszone jedynie o kwotę, którą oszczędził z powodu niewykonania dzieła, mimo że był gotów je wykonać, lecz doznał przeszkody z przyczyn dotyczących zamawiającego. Za przyczyny dotyczące zamawiającego należy uznać wszelkie przyczyny leżące po jego stronie - także nie zawinione - które udaremniły wykonanie dzieła.

W wyroku z 26 stycznia 2001 r., II CKN 365/2000 (OSNC 2001, nr 10, poz. 154) Sąd Najwyższy, powołując się na orzeczenie z 14 października 1998 r., uznał że „skuteczność odstąpienia od umowy o dzieło nie jest zależna od jednoczesnej zapłaty wynagrodzenia, jakie zobowiązany jest płacić zamawiający”. W uzasadnieniu tej tezy powołano, iż ustalenie kwoty, jaką zaoszczędził przyjmujący zamówienie, może nierzadko nastęrczać trudności i być przedmiotem sporu stron. Częste więc mogą być przypadki, w których zamawiający zapłaci przyjmującemu wynagrodzenie mniejsze niż należne. W takich zaś przypadkach, w świetle poprzedniej wykładni, oświadczenie o odstąpieniu byłoby nieskuteczne. Rozstrzygnięcie to zostało zaaprobowane przez K. Babiarsza i R. Rogalę w glosie do tego orzeczenia. Ich zdaniem: „Odstąpienie od umowy o dzieło na podstawie art. 644 k.c. wywiera skutek od chwili dokonania. Jednoczesna zapłata wynagrodzenia nie jest przesłanką skuteczności odstąpienia. Art. 644 k.c. przewiduje niweczący skutek odstąpienia od umowy o dzieło jedynie na przyszłość. Oświadczenie złożone przez zamawiającego do uzyskania swej skuteczności nie wymaga zapłaty wynagrodzenia.” Ma ono jedynie uwolnić przyjmującego zamówienie od obowiązku kontynuowania wykonania dzieła, natomiast zamawiającego - od obowiązku zapłaty części wynagrodzenia. „Wynagrodzenie to odpowiadać ma jedynie temu, co przyjmujący zamówienie zaoszczędził, przerywając pracę nad dziełem. W odniesieniu do przeszłości umowa jest zatem skuteczna.”

Biorąc pod uwagę wykładnię przepisów, które mają zastosowanie do umów o dzieło, sposób rozliczenia zapłaty przez zamawiającego dzieło, tj. w przedmiotowym przypadku usługę budowlaną, w sytuacji, gdy zrezygnuje z niej, jest uzależniony bezpośrednio od nakładów, jakie poniósł przyjmujący zamówienie, a także możliwości sprzedania przygotowanych do montażu okien i drzwi. Dlatego też należy uznać, iż założenie z góry określonej wartości kary w sytuacji odstąpienia od umowy przez Konsumenta bez względu na działania wykonane już przez przedsiębiorcę i poniesione koszty jest sprzeczne z powyżej przytoczonymi stanowiskami Sądów. Postanowienie powyższe może naruszać art. 385(3) pkt 13, 17 i 22 k.c. stanowiące, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności przewidują utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, gdy strony wypowiedają, rozwiązują lub odstępują od umowy, nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego, przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego

¹ LexPolonica komentarz Krzysztofa Kołakowskiego do art. 639 k.c.

kontrahenta. Powyższe postanowienie mieści się również w hipotezie art. 385¹ § 1 k.c., stanowiącego, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jej wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c.), spełnia ona funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienie umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtuje jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można stwierdzić, iż praktyki polegające na zamieszczaniu w zawieranych umowach, postanowień, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych jest bezprawne i narusza zbiorowe interesy konsumentów. Powyższe zostało potwierdzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/06.

Stosowanie powyższego zapisu w warunkach umowy, zostało uznane przez organ antymonopolowy jako działanie bezprawne. Zarzucana praktyka dotycząca zastrzeżenia, iż w sytuacji odstąpienia konsumenta od umowy wpłacona zaliczka przepada bez możliwości jej rozliczenia, narusza interesy ekonomiczne konsumentów. Poprzez zakwestionowany zapis ograniczono konsumentom prawa dochodzenia zwrotu wpłaconej zaliczki po jej rozliczeniu.

Oferta świadczenia usług jest skierowana do nieograniczonej grupy potencjalnych konsumentów.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, organ antymonopolowy uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie postępowania Spółka zadeklarowała dokonanie zmiany treści wzorca umowy. Zmiana wzorca polegała na usunięciu z jego treści zakwestionowanego postanowienia. Powyższa deklaracja została potwierdzona pierwszą faktycznie zawartą w dniu 07.03.2007r. umową z konsumentem (Karty nr 11, 15 i 16).

Dokonanie zmiany treści zawieranych z konsumentami umów w taki sposób, iż nieograniczają konsumentom prawa dochodzenia zwrotu części wpłaconej zaliczki, spowodowało, że treść umowy nie zawiera postanowień tożsamyh z wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w zakresie objętym postępowaniem.

Z uwagi na fakt, iż Spółka złożyła oświadczenie, iż od dnia 07.03.2007r. wykorzystuje przy zawieraniu umów zmieniony wzorzec umowny, które zostało potwierdzone pierwszą faktycznie zawartą umową z konsumentem, przyjęte zostało, iż przedsiębiorca podjął działania, które uznane zostały jako zaniechanie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Zakwestionowane postanowienie dotyczy skutków odstąpienia od umów, których przedmiotem jest wykonanie usług remontowo- budowlanych, w terminach w nich określonych, tj. tydzień lub dwa tygodnie (Karty nr 11, 26). Zgodnie z przepisami prawa konsument może odstąpić od przedmiotowej umowy dopóki dzieło nie zostało ukończone. Z uwagi na okoliczność, iż konsument może odstąpić od umowy wyłącznie w okresie przed jej wykonaniem, brak jest podstaw do nakazania Spółce wymiany umów zawartych w oparciu o zakwestionowany wzorzec umowy.

W związku z powyższym za uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 23e ust. 2 ustawy antymonopolowej, praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 7.03.2007r.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji.

II Na podstawie art. 72 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Postępowanie przeciwko „MONTO-TRAS” Sp. z o.o. w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania w punkcie I decyzji stwierdzone zostało naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 34 zł związane z korespondencją prowadzoną z przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 34 PLN (słownie złotych: trzydzieści cztery).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie II sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 10101010 00 7878 22 31 000000.

W dniu 21 kwietnia 2007r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 z zm.), na podstawie której utraciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zmian. Dz.U. z 2006r. Nr 157, poz. 1119, Dz.U. Nr 170, poz. 1217, Dz.U. Nr 249, poz. 1834). Jednakże zgodnie z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów do postępowań wszczętych przed dniem 21 kwietnia 2007r. stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Na postanowienie zawarte w punkcie II niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral